

Příběhy našich sousedů

Miluše Emilie Škábová, scénář k rozhlasové reportáži

Vypracovaly: Anna Břicháčová a Ewa Krajičková ze ZŠ TGM z Mnichovic

Miluše Emilie Škábová se narodila v Říčanech pod hradem 7. ledna 1935 jako nejstarší z pěti dětí. Tatínek měl malou lakýrnickou živnost a musel se hodně ohánět. I proto si vážila všech věcí, které dostala.

Hračky nebyly, panenky to ne, to jsme si šily samy, samy z hadříků a ze škatule od bot jsme měly za kočárky. Na Vánoce se opravila stará panna, koupila se na jarmarku nová hlavička, která se přiřila, maminka ušila nové šaty a měli jsme zase dárek pod stromeček.

Chodila do školy na náměstí. Děti ale musely brzy školní budovu opustit.

Za války jsem chodila do školy tam, kam to šlo, protože nám Němci obsadili školu, tak jsme chodili na radnici k soudu, tam byl nahoře soud, dole byla věznice...

Koncem války přijela ruská armáda.

Voni byli hrozně negramotní. Voni za hodinky, za časy, dali koně, koně pustili normálně v Říčanech do obilí.

Tatínek paní Škábové pocházel ze Šumavy. Tam se při návštěvě babičky malá Miluška setkala i s americkou armádou.

Takovou desinfekcí voňavou voněli. Čistý, uhlazený. A tam na kopci jsem viděla... byl nerezovej velikánskej kotel a tam se těm vojákům vařilo, takže ti se měli moc strašně dobře.

Za války byla bída. Mnohem horší to ale prý bylo za bolševika.

Jezdili právě po vesnicích, zabírali statky, dávali...myslím to byl paragraf 44 nebo jak, jak to bylo prostě... a ti lidi se museli vystěhovat. Pamatuju se, když byli v tom zahradnictví tady pod nádražím... ta paní na ně vzala vídle... tak ji bafli a zavřeli ji. Prostě to byl hroznej režim.

Protože pocházela z rodiny živnostníků, nesměla studovat a měla nastoupit do továrny. Její tatínek s tím nesouhlasil. Protloukala se tedy, jak se dalo. Chodila pomáhat na pole, pracovala v traktorové stanici a prodávala potraviny.

Na dětství a mládí v Říčanech ale vzpomíná ráda.

Na tý Kolovratský silnici, tak na tom plotě nás sedělo taky patnáct dětí. Hráli jsme tam Na hloupou kuchařku, hráli jsme tam Prstýnky, hráli jsme tam Polívka se vaří, maso na talíři... a to vám děti vopravdu... patnáct dětí, nikdo se nehádal, nikdo si nezáviděl, protože nikdo nic neměl. Takhle to bylo. Byli jsme spokojení. Měli jsme se rádi všichni a byli jsme spokojení.

Tou nejdůležitější hodnotou je pro ni pravda.

Může mě někdo urazit, každý má svůj názor. Ať mi dá svůj názor, já taky dám, mám svůj názor a ten jako si uplatňuju. Nemám ráda faleš, nemám ráda lež, mám ráda pravdu, ať je jakákoliv.